

2011. április 1. – péntek

Zsoltárok könyve: 77,3: Nyomorúságom idején az Úrhoz folyamodom, kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul.

Ismertem egy idős embert, aki minden reggel és minden este úgy imádkozott, hogy nyolcvanas évei ellenére letérdelt, kezeit pedig felemelte. Amikor betegebb lett, már nem tudta felemelve tartani kezeit, ekkor összekulcsolta őket, de még mindig letérdelt imádkozni. Amikor őt láttam így könyörögni, még gyermek voltam, kicsit érdekesnek is tűnt, s próbáltam utánozni, de hamar beleuntam, hogy a kezeimet feltartsam, s úgy imádkozzam. Ma sem imádkozom ebben a testtartásban, de ez a régi emlék jutott eszembe a zsoltárversből. Abban a nyomorúságban, amit átél a zsoltár szerzője, az Úrhoz kiált. Mivelhogy éjjel sem tud pihenni, ezért éjjel is imádkozik. Úgy, ahogy a zsidók szoktak, felemelt kezekkel. Mégpedig lankadatlanul, kitartóan, hűségesen. Nem lankad a keze, nem fárad, mert erre nem is gondol, neki egyetlen irányba összpontosul a figyelme: Istent keresni. Lankadatlanul imádkozni. Pál apostol is erre biztat az Újszövetségben: szüntelen imádkozzatok.

Nagyon hasznos és szükséges is, hogy az ige időszakonként figyelmeztessen minket az imaélet fontosságára, és annak felülvizsgálatára. Emberekként hajlamosak vagyunk a lankadásra, felgyorsult világunkban pedig a türelmetlenségre. Hiszünk Istenben, hiszünk az Ő gondviselésében, tudjuk, hogy minden az Ő akarata szerint történik, és a legrosszabbat is Ő javunkra fordítja, mégis az Ő segítségét nagyon hamar szeretnénk megkapni. Életritmusunk annyira igazodott a világ ritmusához, hogy egyre nehezebben tudunk bármire hosszabban figyelni, sajnos, még imádkozni sem tudunk kitartóan, lankadatlanul. Ami most van már napok múlva rég elfelejtődik, senki nem gondol már arra, ami talán egy-két héttel ezelőtt még borzasztóan fontosnak tűnt. Ennek az általánossá vált életritmusnak hatása alól nehezen tudjuk magunkat kivonni, ez látszik hit- és imaéletünkön. A Zsoltárokban és a Bibliában található buzdítások, melyek a kitartó imádságra figyelmeztetnek, önvizsgálatra indítanak. A zsoltáros lankadatlanul imádkozott, ha mi nem tudunk kitartóan könyörögni, akkor Isten segítségére szorulunk ebben is, hogy Ő erősítsen minket, Ő maga tegyen minket erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Hogy lehessünk állhatatosak, kitartóak az imádságban. Kitartóak egy alkalommal való imában, azaz tudjunk imádkozni többet, mint 3 percet, legyenek olyan alkalmas idők, amikor egy órát, vagy még többet is arra szentelünk, hogy Istenhez könyörgünk. És legyünk abban az értelemben is kitartóak az imádságban, hogy egy kérést, vagy egy személyért való közbenjárást ne csak egy-két alkalommal említsünk Atyánknak, hanem kitartóan, mint azokban a példákban, melyeket szívesen szoktunk idézni az egyháztörténelemből. Jézus tanítványaival kérjük mi is Urunkat: tanítson minket imádkozni.

2011. április 2. – szombat

Márk evangéliuma 10,47.49: Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!” Jézus megállt és ezt mondta: „Hívjátok ide!”

A Szentírás nem szolgál sok részlettel ebben a történetben sem, pedig jó lenne tudni, gondoljuk, mikor és mit hallott Bartimeus Jézusról. Mások mondták neki, hogy Jézus a megígért Dávid Fia, ami a zsidók számára a Messiás egyik megnevezése volt, vagy esetleg Ő maga rakta össze a hozzá eljutott beszámolók alapján a végkövetkeztetést? A lényegen ez nem változtat, akár hallotta másoktól, akár csak Jézus csodáiról hallott, és ő maga következtette ki, hogy ezek a csodák egyértelműen utalnak a Messiásra, a lényeg marad: felismerte vakon is, hogy Jézus a Krisztus. Vak ember mondta egyszer a nem vakoknak, hogy csukjátok be időnként szemeiteket, hogy lássatok. A jól ismert mondást is tudjuk, hogy jól csak a szívével lát az ember. Persze, nem kell ebbe belemagyarázni, nincs szó arról, hogy az értelmünket kikapcsolni, sőt. A vak Bartimeus értelmét használta, világtalan létére meglátta Jézusban

Isten ígéreteinek beteljesedését, s azt is felismerte, hogy ez a Messiás rajta is tud segíteni. Nem maradt más hátra, mint várni az alkalmat, hogy találkozzon Vele. Ezen a napon pedig hallja, hogy Jézus ott megy, nem messze Tőle. Akkor kiáltani kell. És ő kiált. S egyszer csak kézen fogják, hívják, viszik, őt hívja Jézus.

Minden ige kérdése: az akkor és most mit jelent itt és most. Bizonyára sok mindent, mindnyájan hallottunk is építő igei üzeneteket ebből a történetből. Ma legyen a legegyszerűbb üzenet aktuális: kiáltás Jézushoz. Mert Ő a Krisztus, aki az ének szavaival *tud, s akar segíteni*. Akkor ne magyarázzunk tovább semmit, másoknak sem, magunknak sem, és főleg ne magyarázkodjunk. Egyszerűen csendesedjünk el, hunyjuk be a szemünket, és halkán, de teljes hittel, szívből jövő őszinteséggel mondjuk ki Neki: Jézus, Megváltó, könyörülj rajtam!

2011. április 3. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 66,10: Örüljetek Jeruzsálemmel!

Isten gyermekei naponta olvassák Isten igéjét. Legtöbbször rendszeresen és rendezetten, azaz egy bibliai könyvet olvasnak végig, naponta egy szakaszt belőle, vagy valamilyen kalauz szerint olvassák a naponta előírt szakaszt. Mindkét esetben találkoznak olyan igékkel, melyek elolvasása után azt kérdezik maguktól: és ez most mit jelent, mit üzen nekem. Nem vagyok zsidó, az ige keletkezése óta eltelt mintegy két és félszáz év, kell egyáltalán ezzel az igével foglalkozni? Benne van a Bibliában, ezért van üzenete. Esetleg azt jelenti, hogy akkor a zsidók örvendeztek annak, hogy hazatérhettek a fogságból, felépítették Isten segítségével a szent várost és a templomot, és arra hívták minden nemzettársukat, hogy örvendezzen velük. Ma pedig mindenki örvendezzen a maga nemzetének, a maga városának, a maga egyházának? Talán ezt is jelenti. Mégis, itt Jeruzsálemről olvasunk, az ószövetségi szent városról, arról a városról, melynek a Biblia utolsó könyve szerint van még szerepe a jövőben is. Ebben a próféciában is azért szólítja örvendezésre az ÚR az Ő népét, amit cselekedni fog a jövőben. Azokért az áldásokért, melyeket ez után fog rájuk árasztani. Örvendezzenek ma, amikor ebből még semmit nem tapasztalnak azért, ami a jövőben fog történni. Ehhez első sorban olyan hitre van szükség, mely nem kételkedik abban, hogy Isten mindent megcselekszik, amit ígért.

Érdekes kicsit is elgondolkozni azon, hogy minek örvendünk mi, és minek nem. A magunk életéről nem szükség beszélni, az egyértelmű. Azon kívül ami minket és szereteteinket érint, jó vagy rossz, mi okoz nekünk örömet? Szomorú azt látni, hányszor örvendezünk annak, ha egy filmben, aminek semmilyen való alapja nincs, az általunk kedvelt szereplő sikerét látjuk. És néha kevésbé örvendezünk, ha mellettünk élő embertársaink életében sikerek vannak. Mi közöm hozzá, mondjuk néha, hogy egy idegen nép, vagy egy idegen ember mit tesz, mit érez. Talán a nagyobb katasztrófák megérintenek, de a sikereket nehezen osztja meg egyik ember a másikkal.

Istennek terve van népével. A zsidó néppel is. Az egyházzal is. Közös jövőt készített, örömteli jövőt. Ezt többször kijelentette, most pedig felszólít: vegyük bizonyosra, hogy ígéretei beteljesednek, mi, és nagyobb testvéreink egyaránt részesedni fogunk az Ő gazdag áldásaiban. Örvendezzünk megváltásunkért, adjunk hálát Jeruzsálemért.

2011. április 4. – hétfő

Máté evangéliuma 5,9: Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.

Vannak dolgok, melyekhez idővel hozzászokunk, ha nem tudjuk azokat megváltoztatni. Egy ideig még bosszankodunk, tiltakozunk, aztán lassan megszokjuk azt is, ami előzőleg zavart, amit nem akartunk megtűrni. Sőt, idővel már nem csak, hogy nem tiltakozunk, hanem már nem is harcolunk ezek ellen. Nem tartozik ebbe a kategóriába a békesség hiánya. Nehezem lehet azt feltételezni, hogy valaki hozzászokhat a békétlenséghez, az állandó civakodáshoz, feszültséghez. Bizonyára a békesség az egyik azon kevés értékek közül, amire minden ember vágyik, még azok is, akiknek sokszor sikerül háborúságot előidézni. Önmagának biztos, hogy mindenki békés életet kíván. A gond csak az, hogy a békességet megteremteni és megőrizni nem könnyű. Amikor pedig azért kell fáradni, harcolni, hogy másoknak is békessége legyen, ezért már kevesen hajlandók bármit is tenni. A békesség megteremtésének legtökéletesebb példája a Békeesség Fejedelme életének odaszánása, aki a legnagyobb szenvedés árán békéltetett meg minket Istennel. És ránk bízta a békéltetés szolgálatát.

Jézus a Hegyi beszédben két külön áldást, ajándékot is felsorol azokról, akik teljesítik Istentől kapott feladatukat és azon fáradoznak, hogy békességet teremtsenek. Egyik áldás az, hogy boldogok lesznek. Tulajdonképpen sok mindenről feltételezik az emberek, hogy boldoggá teszi őket, legtöbbször ebben a listában nincsenek benne a Jézus által említett esetek. Próbáljuk meg azonban végig gondolni azt, hogy az általunk keresett és próbált módszerekkel, amennyiben azok sikerrel jártak, mennyire sikerült boldognak lenni, mennyire tették terveink megvalósulásai életünket megelégedetté, harmonikussá, beteljesedetté. Ha viszont szelidségre, igazság keresésére, irgalmasságra, tiszta szívre törekedtünk, akkor saját tapasztalat alapján is igazolhatjuk, hogy valóban ezek teszik boldogabbá életünket. Azt is mondja Megváltónk, hogy akik békességre törekszenek, azok egy szent nevet is kapnak: ők Isten fiai. Mert a békességért való fáradozás Isten akaratának cselekvése, Jézus példájának követése, az Isten akarata szerinti életmód jellemzője. Mikor békességre törekszünk, akkor mindenki felismeri bennünk, hogy kinek vagyunk a követői, a képviselői. Mennyei Atyánk adjon békességet életünkbe, és békességért való felelősséget szívünkbe.

2011. április 5. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 51,11: Így fognak visszatérni az ÚR megváltottai is, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.

Sokszor ismételte Isten a próféták által közvetített üzeneteiben a szabadulás és a hazatérés ígését Izráel népének, mert ahogyan telt az idő, egyre jobban hozzászoktak az idegen ország körülményeihez, és egyre gyengébb volt szívükben a honvágy, fogyott a reménység. Hallaniuk kellett újra meg újra, hogy a jelen állapot csak átmenet, ideiglenes, nem erre hívta őket Istenük, nem itt bontakozik ki életük, nem a fogságban teljesítik küldetésüket. A próféták pedig hirdették, hogy eljön a hazatérés ideje, akkor pedig az egész nép nagy örömben fog részesülni. Nem lesz sóhaj, bánat, keserűség, hanem Isten gondoskodik az örömről.

Mi keresztyének sokszor szeretnénk, hogy életünk könnyebb legyen, kevesebb legyen a sóhaj, ne kelljen lépten-nyomon kísértésekkel, támadásokkal szembenézni, szeretnénk, hogy a hitélet boldogabb legyen. Urunk viszont arról tanított, hogy az utolsó időkben nehéz lesz megmaradni a hitben, lelki harcokban kell hűségeseknek bizonyuljunk, kitartóan kell küzdenünk Megváltónk segítségével és vezetése alatt. Az ige viszont eszünkbe juttatja minden alkalommal, hogy Isten ígéretei beteljesednek, kitartók és hűségesek legyünk, mert tökéletes boldogságot készített nekünk mennyei Atyánk. Ha néha megfáradunk, ha néha legyintünk és beletörődünk, hogy ez a világ már csak ilyen, nincs értelme küzdeni, úgysem változik semmi, akkor Istenünk újra megszólít, és azt mondja, hogy az Ő szava igaz és beteljesedik. Ő nagyszerű Országot készített nekünk, Jézus Krisztus ott helyet is készít a megváltottaknak. Ne rendezkedjünk be csak erre az életre, ne törődjünk bele abba, hogy a jelen olyan,

amilyen, hanem előre nézve, a jövő reménységével éljünk, kitartással küzdjünk, maradjunk hűek Megváltónkhoz. Mert eljön az, amikor nem lesz sóhaj, semmi bűn, sem fájdalom. Jövel URam, Jézus.

2011. április 6. – szerda

Jeremiás próféta könyve 31,34: Megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.

Az ember arra képes, amit mondanak is sokan: megbocsátok, de nem felejték. Van, aki azért, mert a megbocsátása csak felszínes, de mindig emlékezik arra, hogy valaki őt megbántotta, tartozik neki, hiszen milyen nagyvonalúan megbocsátott. Sokan viszont szívből szeretnének valakinek megbocsátani, de akaratlanul is emlékeznek minduntalan arra, amit megbocsátottak. Isten azt mondja az igében, több helyen is, hogy az Ő bocsánata teljes, az által is, hogy nem gondol és nem emlékezik többé arra, amit megbocsátott. Isten új lapot tud kezdeni, és kezd is azokkal, akik elnyerték bocsánatát.

Emberek vagyunk és tévedünk. Sokszor szándékunk nélkül is megbántunk embereket és megbántjuk mennyei Atyánkat. Szükségünk van a megbocsátásra, felismert vétkeinkért igyekszünk is őszintén bocsánatot kérni. Ha lehet, emberekkel is szeretnénk megbékülni, szeretnénk, ha azok, akik ellen tévedtünk, megbocsátva újra bizalmukba fogadnának. Szívünkben ott van a vágy, hogy bizonyítsuk be nekik, hogy megérte a megbékélés, megbántuk a rosszat, jóvá is tesszük, ha lehetőségünk van rá. Isten előtt nem tudjuk jóvátenni bűneinket, de még inkább rászorulunk arra, hogy Vele megbéküljünk, hogy Ő visszafogadjon a maga közösségébe. Ő pedig ezt ígéri. Teljes és tökéletes bűnbocsánatot.

Mekkora öröm az, ha haragosainkkal kibékülünk. Akár mi tévedtünk, akár ellenünk tévedett valaki, a keresztyén ember nem haragtartó, sőt, mindkét esetben igyekszik kezdeményezője lenni a megbékélésnek. Ha én tévedtem, bocsánatot kérek, ha mások, azt felajánlom. Ha sikerül egy emberrel kibékülni, az mindig öröm. Amikor Isten hirdeti a bűnbánó bűnösnek, hogy az Ő bocsánata teljes, szóba sem jöhet többé a bűn, úgy tekint a bűneitől megtisztított emberre, mint saját fiára, az a legnagyobb öröm. Az kimondhatatlan és leírhatatlan érzés, mikor meggyőz minket az ige által a Lélek, hogy teljes bocsánatot nyertünk Atyánknál. Nincs többé bűn, eltöröltetett. Elmondani nem tudom, de imádkozzunk, hogy minél több ember ezt a csodát átélje, ezt az érzést megtapasztalja, a megigazítás részese legyen, és hálából életét igazán Istennek szentelje. És mondja el, velünk együtt naponta: köszönöm, Istenem.

2011. április 7. – csütörtök

Máté evangéliuma 23,12: Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Jézus mondta azt is, hogy az igen legyen igen, a nem pedig nem, azaz beszédünk legyen egyszerű és egyértelmű. A mai ige is ilyen egyszerű, érthető, egyértelmű. Erre jön a mai ember, és azt mondja, nem ilyen egyszerű ez. Mert van, aki megalázza magát, de csak külsőleg. Vagy kényszerből. Vagy érdekből. Van alázatos, aki családi örökségként kapta ezt a természetet, hogy nem gögös, nem lenéző, hanem alázatos. A másik oldal sem egyszerű. Van, aki kicsit büszke, de van is mire. Mások magasztalták fel, egy ideig tiltakozott, aztán maga is kezdett beszélni saját érényeiről, tetteiről, nemes voltáról. Tovább is ragozható. Aki nagyon alázatos, arra ma nem figyelnek, szükséges egy kis reklám, egy kis dicsekedés, ezzel nem is önmagunkat szolgáljuk, csak a jót szeretnénk továbbadni, ezt kell felfedezzék és elfogadják, ezért az önfelmagasztalás. Egyre gyakrabban hallok olyat is, hogy szülők tanítják arra gyermekeiket, hogy ne legyenek gyávák, hanem feleljenek vissza, üssenek vissza, minden helyzetben emlékezzenek, hogy ők különbek másoknál. Látunk gyakran olyan fiatalokat, akik ezt gyermekkorban jól megtanulták. A felmagasztalásról és az alázatról tetszés szerint folytatható a gondolatsor.

Keresztyén vagyok, ez krisztusit jelent, Krisztushoz tartozót, Krisztus követőjét. A Krisztus követése nem az ő tetteinek utánzása, hanem az ő akaratának való engedelmisség, az Ő indulatának, lelkeségének, szeretetének követése. Szava pedig minden követőjének szent. Amikor arról beszél Mesterem, hogy ne magasztaljam önmagam, ezt elfogadom, hiszem, hogy ez így jó nekem, igyekszem mindenféle magyarázkodás nélkül engedelmeskedni akaratának. Ha arra hív engem, hogy alázam meg magam, ezt is tenni akarom. Mesterem nem csak kéri tőlem ezeket, hanem saját életpéldáját állítja elémm, hogy lássam, Ő így élt, ennek az életmódnak következményeit vállalta, haláláig. Azt is tudom az Írásokból, hogy az Atya Őt felmagasztalta, Jézus Neve minden név fölött való, Krisztus maga az Atya jobbán ül. Ilyen, mondhatni kozmikus méretekben teljeseedik be Isten ígérete, hogy Ő felmagasztalja azt, aki megalázta magát. Az is érthető ebből, hogy nem mindig érik be egy magatartásunk, egy cselekedetünk gyümölcse rövid időn belül, nem mindig a földi élet során, noha sokan a földi felmagasztaltatásért hajlandók lennének áldozatra is. Az ÚR tudja, hogy mikor és hogyan teljesíti ígéreteit. Mi csak azt tartjuk szemünk előtt, hogy egyszerűen, szívből jövő őszinteséggel fogadjuk és cselekedjük Krisztus akaratát. Én lelkem, légy alázatos, mert ilyen a te Királyod is.

2011. április 8. – péntek

Jakab levele 1,19: Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.

Legyen, de tud-e lenni? Aki még nem Isten gyermeke, az ellenkezik Isten parancsaival, kibúvókat keres, magyarázkodik. Mi viszont már felismertük, hogy Isten törvénye jó, minden szava igaz, minden parancsa javunkra van. Elfogadtuk Isten drága áron szerzett nagy ajándékát, megváltásunkat, és annyira hálásak vagyunk, hogy szeretnénk mennyei Atyánkat mindennel áldani, szóval és tettel magasztalni. Tudjuk, hogy az Ő Szavának való engedelmisség nem csak nekünk hasznos, hanem kedves Istenünknek is, így az Úrért és magunkért egyaránt teljesíteni akarjuk az ígét. Akarjuk, csak sokszor nem sikerül. Emberek vagyunk, noha hisszük, hogy Isten kegyelméből Krisztusért újjászülettünk, és van Istentől kapott új életünk, azt is tapasztaljuk, hogy régi természetünk nem tűnt el teljesen, sőt, mindegyre jelentkeznek, igényei, vágyai ugyanazok, s ezeket szeretné régi énünk megkapni, teljesíteni. Isten új életet adott nekünk, megváltottak vagyunk, biztos üdvösségünk van, de még mindig nagyon nehéz másokat meghallgatni, sőt, a legtöbb kezdő hívő mindenkit szeretne meggyőzni a hitélet szépségéről, szükséges voltáról, olyannyira, hogy nem hall, nem lát maga körül néha semmit. Keveset hallunk, sokat beszélünk, hiszen igazunk van, gondoljuk néha. Aztán csodálkozunk, hogy miért nincs eredmény, hogyhogya nem változik meg radikálisan minden minket hallgató érdeklődése és élete? Néha még haragra is indulunk, látva az ellenkezést. Máskor azért indulunk haragra, mert emberi indulatok ragadnak magukkal.

Jakab azért szólítja a mindenkor hívőket a gyors hallásra, megfontolt, idejében történő megszólalásra, a türelmetlenség és harag kiküszöbölésére, mert ezekért nekünk harcolnunk kell. Üdvösségünk ingyen kegyelem, nem kell és nem tehetünk érdekében semmit, mindent Krisztus végzett el. Ebből viszont nem következik az, hogy semmi dolgunk, semmi felelősségünk, mindent adjon Isten. Igenis oda kell figyeljek önmagamra, igyekeznem kell az indulataimat kordában tartani, igyekeznem kell a felebaráti szeretetet a meghallgatással is gyakorolni, meg kell tanulnom a magam igazát is kellő időben és kellő módon továbbadni. Való igaz, hogy formál minket Isten szent keze, de nem vagyunk mégsem tehetetlen kötömbök, hanem Istennel együtt munkálkodók, az Ő eszközei mások felé, és az Ő eszközei a magunk lelki fejlődésének elősegítésében is. Nem „csináld magad” módszer ez, hanem Isten akarata szerint törekedj élni módszer. És mindezt összhangban igéjével, Lelke vezetésével és erejével, áldásával. Egyedül nem megy, de szeretném mégis, ha ilyen lehetnék. Segíts, hát, Istenem.

2011. április 9. – szombat

Jób könyve 1,21: Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!

Ezt nem tudnám így elmondani.

Az emberek gyakran túloznak, kis fejfájást is egyesek úgy mesélnék el, hogy „azt hittem meghalok, azt gondoltam, hogy kettéreped a fejem, azt hittem, rögtön megzavarodok a fájdalomtól.” Legtöbbször ezek csak azt jelentik, hogy fájt valakinek a feje. Mivel sok túlzást hallunk, mindent próbálunk szavainkban fokozni, esetleg felsőfokon említeni. Pedig sajnos, van felsőfok is. Jób esete is az. Van olyan magyarázat, mely szerint Jób története csak egy tanításhoz szolgáló illusztráció, nem történt meg, nem történhet meg ennyi egybeesés, ennyi nyomorúság. Vagyunk, akik hisszük, hogy valóban sok és komoly tanítást közvetítenek ennek a könyvnek fejezetei, de ettől még nem kell elképzelésnek tartani, a Biblia Isten igaz szava, erre a könyvre is igaz ez a megállapítás.

Hogy tudta ezt Jób kimondani?

Gyakran idézett szavak ezek, temetéseken is sokszor elhangzanak. Vigasztalásként azért idézik Jób ezen bizonyágtételét, mert erre a gondolkodásmódra van szüksége mindenkinek, de főleg annak az embernek, akit veszteség ért. Meg kell mindenkinek tanulni, hogy minden Istené, semmi, még önmagunk sem vagyunk a magunk tulajdona, hanem Isten ajándéka. Sok ajándékot ránk bízott Isten, hogy azokat kamatoztassuk, azokkal szolgáljunk másoknak, és nem utolsó sorban azok nekünk is örömeinkre és áldásunkra legyenek. Ha így fogadunk mindent Isten kezéből, könnyebb lesz bármit, esetleg valakit elengedni.

Hogyan lehet Jóbnak gyermekei temetésén az URat áldani?

Az elmélet és a gyakorlat néha ég és föld. Látjuk ezt sokaknál, és fájdalmasan tapasztaljuk önmagunknál is. Sok embert bízattunk betegségében, és elcsüggedtünk, ha mi voltunk betegek. Másoknak elmondjuk, hogy Isten Lelke megvigasztal a gyászban is, ha mi gyászolunk, nehezen vigasztalódunk. Ha kérdőívet kellene kitöltsünk, hogy mit tennénk, ha nagy veszteség érne minket, minden más válasz közül elsőnek az imádságot ikszelnénk be. Amikor csak egy jelentéktelen apróságot ellopnak tőlünk, első gondolatunk a bosszú, a megfizetés néha.

Mi lenne ha?

Természetesen nem kívánjuk senkinek, magunknak sem, hosszasan illik mentegetőzni, hogy ne kerüljön sor erre soha, Isten őrizzen mindenkit, de ha mégis, netalán, azonban szívünk mélyén mindnyájan azt reméljük, soha nem leszünk ilyen helyzetben.

Mégis, honnan volt annyi lelki ereje Jóbnak, hogy ezt mondja?

Nem tudom, honnan volt ereje és hite. Azt viszont igen, hogy Isten mindig gyermekei mellett van. És mindig megadja azt az erőt, amire szükségünk van. Akinek nagyobb próbákat ad, azoknak nagyobb lelki erőt ad. Jób példa? Teljes szívemből kérem az URat, hogy ne kelljen hasonló helyzetbe kerülnünk. De azt, amit az ÚR megenged életünkben, ha nem is Jób szavaival, de hitével szeretnénk fogadni. Erősíts minden helyzetben Urunk. Bocsáss meg, de leginkább azt kérjük, őrizz meg a nagy próbáktól.

Vagy a nagy próbák alatt?

2011. április 10. – vasárnap

Lukács evangéliuma 8,50: Jézus ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.”

Jairusnak mondta ezt Jézus, amikor az Jézustól leánya gyógyulását kérte. Azt hiszem, sokan vagyunk úgy ezzel a történettel, hogy több szempont szerint is megközelítjük. Az első és leggyakoribb talán az, hogy Jézus tud gyógyítani, Tőle kell kényi a gyógyulást, amikor mi, vagy szeretteink közül valaki beteg, úgy szeretnénk, hogy rövid ima után egészséges legyen. De ha enyhébb betegségben az orvosok segítsége is hasznos, súlyos gondok esetén már hangsúlyozottan kérjük Jézust, mint áldott orvosunkat, hogy adjon enyhülést, gyógyulást, még az emberileg és orvosilag reménytelen helyzetben is tegyen csodát, hiszen neki ez lehetséges. Amikor valaki meggyógyul, talán csodának számító javulást él át, hálát adunk Istennek, hogy meghallgatta imáinkat. Amikor nem áll be a javulás, akkor tovább keressük a válaszokat, hogy miért. Nem imádkoztunk jól? Eszükbe jut Pál apostol, aki nem gyógyult meg, s döbbenetesen kérdezzük, vajon Isten akarata a szenvedésben való kitartás? Honnan tudhatom? Szeretnénk bizonyosak lenni, hogy tovább kérjük a gyógyulást, vagy a kitartást és a bajok értelmének felfedezését? Esetleg mindkettőt?

Jézus betegeket gyógyított, de a hangsúly nem a testi egészség ezekben a gyógyításokban, hanem Jézus hatalmának felmutatása, az Ő szeretetének, emberekre való figyelésének kiemelése, hiszen Izráel betegeinek piciny hányadát gyógyította meg, nem mindenkit. Ez már egy másik megközelítése az igének. Azt sem ígérte az ÚR, hogy az imádság egy olyan eszköz, mint más vallásokban bizonyos varázsigék, nem mondta az ÚR, hogy aki imádkozik betegségből való gyógyulásért, az mindenki meggyógyul és egészséges marad. A történet üzenete inkább az, hogy Jézus a zsinagógai vezető ember kérését is meghallja, nehogy azt gondolja valaki, hogy Jézus az előjárókat nem szerette, nem fogadta, amolyan hatalomellenes volt. Nem, Jézus nem a vezetők ellen harcolt, hanem azok bűnei, túlkapasai, képmutatása ellen. Amikor egy vezető kérni jön hozzá, meggyógyítja annak leányát, amikor egy farizeus éjjel jön kérdéseivel, szóba áll vele, sőt, felmutatja és kínálja neki az üdvösség útját.

Másik üzenet, vagy megközelítés szerint a hangsúly ebben az igében a hiten van, Jézus hitre, Őbenne való hitre biztatja Jairust, ma is hitre van szüksége minden embernek. Aki hisz Istenben és az Ő Fiában, annak örök élete van, de annak már a földi életben is kapcsolata van az Úrral, már most jön hozzá kéréseivel, és az Úr arra biztat, hogy reménykedjünk, mert Ő meghallja és meghallgatja kéréseinket. Mindjárt hozzá is teszi az ilyen ember, hogy az Ő akarata legyen meg, mert Ő jobban tudja, hogy mi a jó nekünk, és azt adja, ami igazán javunkra van.

Templomi prédikációból, könyvekből, rádióból, világhálóról, sok más forrásból hallhatunk, olvashatunk még ezen történet alapján igei üzenetet. A legfontosabb üzenet mégis az, amikor elcsendesedünk, újra elolvassuk az igét, imádkozunk és mennyei Atyánkat kérjük arra, hogy Ő tegye személyessé számunkra az ige mondanivalóját, Lelke által adjon világosságot, hogy értsük és szeressük üzenetét.

2011. április 11. – hétfő

Pál első levele Timóteushoz 4,16: Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is.

Egyértelmű és világos, sok más ige kapcsán is elmondjuk és eszünkbe jut, a tanításra, az igére figyelni kell, cselekedni akarjuk mindazt, amit az ige alapján megértünk Isten akaratából. Amire ebben az igében felfigyelünk, az, hogy kétszer van szó önmagunkról, azt írja ismételtén Pál Timóteusnak, hogy legyen gondja önmagára, megmenti magát. Isten a felebaráti szeretetre hívja fel figyelmünket, mi néha ezt félreértjük. Ismerek, talán mindnyájan ismerünk embereket, akik önzetlenül szolgálnak, magukat nem kímélve igyeksenek másoknak hasznára lenni, egy fontos céljuk van, minél többet tenni, és ha lehet minél eredményesebben másokért. Itt is néha olyan nehéz megtalálni a helyes

arányokat, az egyensúlyt. Van, aki mindenről lemond, teljesen odaáldozza magát a családnak, mások egy szolgálatnak, legyen az egyházi szolgálat is. Ennek ellentéte gyakoribb, azok tábora, akik önmagukkal törődnek csak, alig veszik észre, hogy mások is élnek még a világon, olyanok, akik nem azért születtek, hogy őket kiszolgálják. Úgy értem az ígét, hogy Isten nem akarja egyik végletet sem. Azt sem, hogy önzők legyünk, de azt sem, hogy addig menjünk el a szolgálattal, hogy önmagunkkal ne is törődjünk. Krisztus Urunk is azt mondja, hogy szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ehhez szükséges egy egészséges önbecsülés, egy kiegyensúlyozott gondoskodás magunkról is. Tudjuk, Pál Timóteus egészségére nézve is tanáccsal látja el lelki fiát. Szolgálni kell Timóteusnak, másokért sokat kell imádkozni és cselekedni, de közben nem hanyagolhatja el saját egészségét sem. Nem a mai „mindent az egészségért” túlzó és szélsőséges értelemben, hanem amennyire lehet, gondoskodjon magáról is. Hitvallásunk is így fogalmaz, többek között, hogy „önmagamat könnyelműen veszedelembe ne ejtsem”.

Sokkal gyakrabban, és sokkal több embernek arról kell beszélni, hogy ne csak magaddal törődj. Néhány keresztyénnek viszont azt is fel kell fedezni, hogy törődj magaddal is. Szeress másokat úgy, mint magadat, és önmagadat úgy, mint másokat. Hirdesd és éld az ígét, hogy megments sokakat. Nyilván nem mi mentjük meg az embereket, hanem Isten az Ő kegyelméből, amit ránk bízott, hogy hirdessük. Mi is ez által a kegyelem által nyerjük el az örök életet, magunknak is hirdetjük tehát az ígét. Adjon mennyei Atyánk bölcsességet mindenkinek, hogy megtaláljuk azt az igazi egyensúlyt, amire az ige tanít szolgálat és önmagunkra figyelés, magunkról való gondoskodás között.

2011. április 12. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 4,21: Amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.

Milyen csodálatos ez a mondat. Bevallom, annyira jólesett olvasni, hogy elnevettem magam. Noha nincs benne semmi humoros, mégis, valahogy felszabadított az ige olvasása, örömet szerzett. Óh, igen, ez így van, nekünk ilyen Istenünk van. Ő hatalmas úr. Nincs olyan, amit meg ne tehetne, amit megígér, azt mind megvalósítja. Valahogy a filmekben látható fordulat jutott eszembe, mikor a többszörös világbajnokot valahol nem ismerik, és beáll versenyezni bármilyen sportágban, versenyszámban. A többi versenyző kicsit lenézően mérlegeli, hogy az ismeretlen mennyivel fog mindenkitől lemaradni. Aki pedig ismeri a világbajnokot, az mosolyog, hiszen tudja jól, a világbajnok eredményének felét jó, ha a többiek megközelítik. Hogy fognak majd csodálkozni, mikor messze maga mögött hagyja őket az ismeretlen. Aki nem ismeri még az URat, és az Ő csodálatos ígéreteit, de főleg azok beteljesedéséről nincs tapasztalata, az mérlegeli: amit az ige mond, lehetséges, vagy sem. Valamennyi kevés megtörténhet esetleg Isten beszédeiből, gondolja. De azért azt senki nem tudja megtenni, hogy... és egy határon túl már lehetetlennek gondolja az ígérek megvalósulását. Isten gyermekeiként mi ezen mosolygunk. Hogy Isten nem teszi meg? Szinte szórakozunk az ilyen tudatlanságon. Lássátok, mondja többször a Biblia, jöjjetek és szemléljétek Isten csodáit. Akkor marad sok embernek tátva a szája, amikor rádöbben. Istennek semmi nem lehetetlen, Ő állja mindig a szavát.

Kisgyermekkoromból emlékszem arra, hogy az iskolában és a játszótéren egyaránt volt néhány kis vézna gyermek, akihez senki nem mert közelíteni. Teljes biztonságban voltak a többiek között, hiszen mindenki tudta róluk, hogy van nagytestvérük. Akinek volt négy-öt évvel idősebb testvére, az mindig büszke volt arra, hogy van ki őt megvédi, nincs mitől tartani. Isten gyermekei is tudják, hogy hatalmas Isten az, aki megígérte, hogy nem hagyja el őket, hogy gondot visel az életükről. Kis kellemtelenséget okoz ugyan az, hogy néha Isten gyermekeiként azt szeretnénk, hogy a hatalmas Isten arra használja az Ő hatalmát, hogy a mi terveinkhez adjon mennyei erőt, Isten pedig azt mondja, hogy Ő mindent megtehet és meg is tesz, hogy ígéreteit betartsa. Ezért mai feladatomban az legyen, hogy mielőtt Isten

segítségét kérném a szerintem fontos dolgaimhoz, figyeljek Isten szavára, mert Ő megteszi, amit ígért. A legcsodálatosabb és legnagyobb ígéretet az ének szerzője így írja le: *Bízom hozzád erős hittel, Hogy te mindent megcselekszel, Amit szent igédben ígérsz: Hogy kegyelmesen hozzám térsz, És megbocsátván bűneimet, Megadod örök életemet.*

2011. április 13. – szerda

Mózes második könyve 23,1: Hazug hírt ne terjessz!

Amikor egy ilyen ígét olvasok, eszembe jut sokak mondása, hogy a Bibliát azért nem olvassák, mert azt nem lehet megérteni, bonyolult, sok magyarázatra szorul. És az is eszembe jut, hogy az ilyen egyszerű és egyértelmű felszólítást miért nem teljesítjük egyszerűen, vajon miért lett a mai kor a magyarázatok kora, amikor bármit is hallunk, azt nem fogadjuk el a maga egyértelműségében, hanem mindig valami egyebet is feltételezünk mögötte, kutatjuk azt, amitől bonyolult, érthetetlen lesz. Talán mert nincs kedvünk „csak” engedelmeskedni az igének? Tessék ellenőrizni a mindennapi életben, kezdve a politikusoktól egészen a gyermekszobáig. Az előbbieket esetében szinte nem is várunk már egyebet, mint mellémagyarázást. Nem tudnak felelni igennel és nemmel még arra sem, hogy valamire szavaztak-e, vagy sem. Azt mi nem értjük, ők elmagyarázzák úgy, hogy senki sem érti többé. De a gyermekszobában is úgy van, hogy nem lehet megtudni egy veszekedés kiváltó okát, az soha nem úgy van, ahogyan egyik gyermek elmondja, hanem mindig mással kezdődött. Mi is sokszor ilyenek vagyunk. Ki ne értené ezt a negyedsornyi mondatot: hazug hírt ne terjessz? Miért terjed mégis villámgyorsan a rossz hír, még akkor is, amikor az nem igaz? Mert nem figyelünk erre a bibliai felszólításra. Ezen nincs mit magyarázni, ha továbbadok olyan információt, amiről nem is tudom, hogy igaz-e, vagy legrosszabb esetben tudom, hogy csak féligazság, azzal áthágom Isten szavát, ami ebben a rövid mondatban van megfogalmazva. S nem a világban terjedő beszédekre gondolunk igazán, hanem Isten gyülekezetében való hír-továbbmondásra. Már az első időkben is volt ilyen, tudjuk, hogy Pál apostol hadakozott ezzel leveleiben, hogy meséket, pletykákat a gyülekezet ne engedjen meg. Megváltónk is mondja követőinek, a világ gyakorlatát ismerve, hogy ne így legyen közöttetek. A gyülekezet Isten megváltott gyermekeinek közössége, vagy csak az kellene legyen? Isten gyermekei a testvéreik javát igyekeznek előre mozdítani, abban pedig mindnyájan bizonyosak, hogy még az igaz hírek terjesztése sem mindig szolgálja javukat, ezeket is a szeretet mérlegén kell felülbírálni. A Lélek világosságában kell eldönteni, hogy mi az, amit tovább lehet adni, mi az, amit tovább kell adni, és mi az, ami esetleg igaz is, de nem kell terjeszteni, hanem csak csendes imában Isten elé hozni. Hazug hírekről viszont nem szükséges sokat gondolkodni, nem kell külön világosságot kérni Istentől, hogy mit tegyünk ezekkel. A legkevesebb, hogy nem terjesztjük. Tégy minket Urunk késedelmessé a szólásban, hadd tudjunk megfontolni minden beszédet, s legyen ajkunk az igazság továbbmondója. Milyen felemelő lenne, ha mindnyájan arra igyekeznénk, amit Salamon fogalmaz meg csodálatosan: *mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige.* Legyen ilyen igei minden beszédünk.

2011. április 14. – csütörtök

Jelenések könyve 19,5: Dicsérjétek Istenünket, ti szolgálai mindnyájan, akik féltitek őt, kicsinyek és nagyok.

Ez a felszólítás a mennyben hangzik el. Azt tudjuk meg ebből, hogy Istenünk dicsőítése a mennyben jut tökéletességre, amikor mindenki Őt fogja magasztalni. Akik most Isten szolgálóinak neveztetünk, s ez nem csak lelkipásztoroknak, vagy szolgálattelvőknek szól, hanem mindenkinek, aki Isten gyermeke, mi a mennyben is az ÚR szolgálói leszünk. Önkéntesen, örömmel, kiváltságnak tartjuk, hogy az Ő szolgálói lehetünk. Az istenfélelem is megmarad a mennyben. Nem a rettegést jelenti ez, hanem a tiszteletet,

megbecsülést, az igazi bölcsességet. A kicsinyek és nagyok kifejezést nem úgy értem, hogy lesznek idősek és gyermekek, hanem úgy, hogy mindenki, aki ott lesz, dicséri majd Istent.

Többször olvastam, hallottam, irodalmi művekben is gyakran megjelenik az a gondolat, hogy unalmas lesz a mennyben mindig halleluját énekelni. Egyesek, bizonyára nagyon felületesen, és a menny létezésében és az örök életben nagyon kételkedve még azt is hangoztatják, hogy nem kívánnak a mennyben lenni, ha ott mindig Istent kell magasztalni. Az ilyen nyilatkozat mögött talán annyi megfontolás létezik, mint amikor azt mondja valaki, hogy inkább meghalok, mintsem lemondjak arról, hogy most megkóstoljam ezt a fagyaltot. Nyilván, eszébe nem jutna meghalni, csak kívánja az említett édességet. Ugyanígy, aki inkább a kárhozatot választaná, mintsem unalmasan töltse az örökkévalóságot dicsőítéssel, az nem gondolta soha komolyan, hogy a menny vagy a kárhozat létezne. Ő csak azt fejezi ki, hogy nem szokta és nem akarja Istent dicsőíteni.

A nagy kérdés az, hogy azok, akik Isten gyermekeinek, sőt, Isten szolgálóinak valljuk magunkat, mi mit gondolunk az örökkévalóságról. Számunkra örömteli reménységet jelent-e az, hogy a mennyben magasztaljuk Istenünket? Két egyszerű példa szerint igen, ha szeretjük az URat. Aki szereti unokáját, azt a nagyszülőt nem kell soha felszólítani arra, hogy beszéljen róla. Nem kell nagyon kérlelni, hogy maradjon az unokával, amikor az ő legnagyobb öröme a kicsivel töltött idő. Szinte bármilyen témáról lenne szó, valahogy mindig a kis unoka jut eszébe, róla beszél szívesen. Aki Istent ma szereti, aki az Úrral való közösségben él, s tapasztalja, hogy ez mennyire jó neki, az vágyik és várja ennek a közösségnek a kiteljesedését. A másik példa annak az embernek az esete, akinek megmentik az életét. Akár vízből, szakadékból húzzák ki, akár nagy betegségből gyógyítják meg, netán valaki úgy menti meg, hogy közben saját életét áldozza oda, az ilyen ember hálás. Nem kell noszogatni, hogy beszéljen megmentőjéről, hiszen életét köszönheti neki, mindenkinek szívesen elmondja, milyen nagy ajándékot kapott, milyen áldozatkész, igazi szeretetet megélt ember az ő megmentője. Aki az ÚR Krisztus áldozatát elfogadva új életet kapott, annak örvend, ha alkalma van másoknak elmondani, milyen nagy Isten szeretete Krisztusban, és mindig örömmel magasztalja Istent.

Ezt a dicséretet ma lehet elkezdni.

2011. április 15. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 55,10-11: Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön.

A víz a természetben körforgásban van, tanultuk kisiskolás korunkban mindnyájan, esőként lehull, bemegy a földbe, a föld alól forrásként feltör, vagy növényeken keresztül kerül ismét a felszínre, aztán folyókat alkotva ömlik tengerekbe, óceánokba, s innen elpárologva jut a levegőbe, formál felhőket, ahonnan újra esőként érkezik a földre. Állandó körforgásban van, és főleg visszatér az égbe. De míg oda visszaér, nagyon sok áldást hoz. Ilyenkor tavasszal minden földművelő imádkozva tekint az égre, és várja az esőt, annak minden cseppje áldás. Amikor nincs, vagy kevés az eső, kiszáradnak a gabonák, nem lesz búza és kenyér. Bármilyen jó a vetőmag, modern gépekkel vetették azt, eső nélkül nincs termés. Isten azt mondja, hogy az Ő igéje is így éltet minket.

Isten igéje is állandó körforgásban van. Közeledik virágvasárnap ünnepe, aztán Nagypéntek és húsvét, amikor reménység szerint több alkalommal is hallani fogjuk Isten üzenetét az Ő igéje által. Aligha hallunk majd olyat, amit ne ismernénk, szinte évenként visszatérnek ugyanazok az üzenetek,

gondolatok és néhány ige váltja egymást 4-5 évenként az ünnepekkor. De hallottunk olyanokról, akik többször, néhányan többször kiolvasták ugyanazt a Bibliát. És mindenki, aki ezt tette, azt mondta, hogy érdemes volt. De, kérem, mondja az, aki nem tette, nem ugyanaz az ige? De igen, olyan, mint ugyanaz a kenyér naponta, ugyanaz a víz minden tavasszal, nyáron. Körforgásban van. És minden „forgással” újabb áldást hoz, újra az életet szolgálja, hasznos mindnyájunknak.

Hogyan lesz áldássá az esőcsepp? Ha felszívódik a földbe, átjárja a talajt, az egészet megöntözi és a magvakat táplálja a csírázáshoz, növekedéshez. Ahol viszont nagyon kemény a talaj, a mezei utakon például, ahol a traktorok és gépek járnak, ott gyorsan leperreg a víz, tovalesz, kicsit sáros lesz a felszín, de semmi nem változik a mélyben. És nem hoz áldást. Bele kell jusson a talajba, egyé kell legyen vele a víz, s akkor lesz gyümölcsstermés. Isten igéje sem hoz növekedést, változást, ha leperreg, tovaszáll, hamar túljut az életünkön. Ha viszont magunkba szívjuk, mint a szomjas föld az esőt, ha átjárja, átítatja szívünket, hitünket, életünket, akkor ott csírázás indul majd, és az élet kibontakozik.

Imádkozzuk az ének szavait: *Záporként hull majd az áldás, Így szól a Mindenható, Gazdag, üdítő időket Ígér az isteni szó. Várjuk a záport, Várjuk a záport, Atyánk, Csöppekben hull csak az áldás, Küldj áldászáport reánk!*

2011. április 16. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 5,2: Őáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében.

Aki Istenről hallott bármit is életében, az szinte biztos, hogy hallotta már azt, hogy Isten jó és kegyelmes és Ő szereti az embert. Elég sokan vannak, akik nem igazán hisznek Istenben, majd azzal okoskodnak, hogy, ha mégis létezik, akkor sincs nagy veszély, hiszen akkor Isten jó és kegyelmes, velünk is az lesz, nem történhet semmi rossz. Már volt alkalmam hallani ilyen érvelést akkor is, amikor valaki gonoszsgot követett el embertársával, vagy amikor magyarázkodott istentelen életmódjáért. Azaz ha egyáltalán létezik Isten, csak kegyelmét adhatja nekünk. Isten kegyelméről nagyon sokszor beszél az Írás. Pál a mai igében nagyon fontos pontosítással segíti a helyes megértést: a kegyelem árad a kegyelem Istenétől, de hitben Krisztus által lehet a miénk. A lehető legegyszerűbben fogalmazva nem jár mindenkinek automatikusan. Nem kapja meg minden bűnös Isten kegyelmét, Krisztus nélkül nem kaphatja azt senki. Bűnbánat nélkül nincs bocsánat, bűnbánat pedig csak úgy van, ha felismerem, mennyire bűnös vagyok, hogy Krisztusnak úgy kellett szenvedni érettem, de el is fogadom azt, amit Ő értem tett. Beszéljünk a lehető legegyszerűbben erről az ígéről. Csupán két rövid, de lényeges üzenetet fogalmazzunk meg belőle.

Van kegyelem, Isten kegyelmes, bármilyen nagy is a bűnünk, van bocsánat. A kegyelem, a bocsánat Krisztus által lehet a miénk, azé, aki hisz Istenben, az Ő Fiában, Krisztusban, elfogadja az Ő megváltását.

Van reménység is. Ugyancsak Krisztus által. Abban reménykedünk, hogy Isten Országában leszünk, abban a dicsőségben, azaz abban az állapotban, örömben, szépségben, kifejezhetetlen csodában lesz részünk, amely a Krisztusé. Áldott legyen mindenért szent Neve.

2011. április 17. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 9,2: Úgy örülnek színed előtt, mint aratáskor szoktak örülni.

Az ószövetségi időben élő emberek életében az egyik legnagyobb öröm az aratás ünnepe volt, amikor betakarították a gabonát, s elmondhatták, megsegített minket az ÚR, van élelem a következő esztendőre is. Ennek alapján az ígét úgy értem, hogy Isten színe előtt örvendezni az élet legnagyobb öröme. Ez az öröm akkor lesz, mondja a folytatásban Ézsaiás, amikor megszületik az a Gyermeke, akit Isten ígért, hogy eljön megszabadítani népét. Ezt az örömet véljük felfedezni a virágvasárnapi eseményekben, amikor sokan jöttek ki Jeruzsálemből áldani azt, akit Isten küldött, hozsánnával és pálmaágakkal köszönteni a Szabadítót. Mindig is úgy képzeltem el ezt a bevonulást, mint ami a nevetés, az öröm, a zoltáréneklés, az Isten magasztalásának alkalma. Amikor igazán gyülekezetté, Istent dicsőítő közösséggé lett a tömeg. Amikor megvalósították, sokan tudtukon kívül a bibliai ígéreteket. Ezt a mai ígét is. Ez az öröm azonban rövid ideig tartott. Sőt, Jézus Krisztus magatartásából az is kitűnik, hogy nem volt igazán afelett való örvendezés, amit Isten ígért, ami összhangban lett volna a próféciákkal. Ezen a hozsánnás napon Ő, aki jól ismerte nem csak a felszínt, hanem azt is, ami a mélyen van, nem örvendezett az éneklőkel, hanem sírt a nép borús jövője miatt. Nem adhatott hálát a templomban, míg azt meg nem tisztította. Pár óra múlva az emberek tovatűntek, néhány nap múlva pedig ellene fordultak. Márpedig az ige azt mondja, hogy Istennél örök öröm van. Mégpedig a lehető legnagyobb öröm. Mi pedig hitvallásunkban azt valljuk az ige alapján, hogy már e földi életemben érzem szívemben az örök élet kezdetét, és tennénk hozzá: örömet, ez élet után pedig tökéletes boldogságunk lesz. Sok gyülekezetben konfirmálnak az ifjak virágvasárnap. Sajnos, sokaktól hallani azt is, hogy az a nap nagy örömet hoz majd, hiszen alig várják, hogy sarokba dobhassák a kátét. Jó lenne ezt is átgondolni. Szülők, rokonok örvendeznek annak, hogy jól sikerült a kérdésekre válaszolni, a háziak annak is, ha finom volt az ebéd. Itt azonban ezeknél lényegesebb örömről van szó. Annak örvendezhetünk, hogy Megváltónk eljött, hogy Ő igazi öröme jogosít fel minket áldozata árán, hogy állandó és tökéletes örömet jelent a Vele való örök közösség Isten Országában. Nem lehet ezt az örömet semmi máshoz hasonlítani, sem átadni, emberileg gerjeszteni nem lehet. Ezt az örömet a Vele való közösségben tapasztaljuk minden nap, ha Vele élünk. Pál szavai biztassanak minket ma is: örüljétek az Úrban, ismét mondom, örüljétek.

2011. április 18. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 6,11: Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Tekintsétek magatokat, azt tartjátok magatokról, ezenképpen gondoljátok, ezekkel a kifejezésekkel találkozunk a Biblia-fordításokban, ezek a szavak megragadták figyelmem. Azt értem ebből, hogy az, amit Isten elvégzett Fia által, amit Isten Krisztusban értünk tett és nekünk ajándékozott, az úgy érkezik el az én életemben, hogy alkalmazom, komolyan veszem, igaznak tartom. Ameddig nem alkalmazom, nem győzőm meg magam, addig igaz, de nincs hasznom belőle. Olyan ez, mint az olyan ember, aki elvégzi az ejtőernyős tanfolyamot, ahol, gondolom, elmagyarázzák, hogy az ejtőernyő formája, anyaga hogyan tartja fenn az ember súlyát, milyen fizikai törvények alapján lehet kijelenteni, hogy aki kiszökik egy ilyen ejtőernyővel a repülőből, és kibontja az ernyőt, az nagyon lelassulva, csak ilyen és ekkora sebességgel fog a föld felé ereszkedni. Igaznak tarthat valaki minden fizikai törvényt, akár ellenőrizheti is az ejtőernyő minőségét, gyártóját, önmaga is levezetheti a súrlódás és más fizikai törvények alapján az esési sebességet, mindez kevés és hiábavaló, míg nem nyomja meg a kibontó gombot és nem bízza magát az ejtőernyőre. Ezt a mozdulatot a levegőbe senki nem teszi meg helyette, semmilyen elméleti fejtegetés nem pótolja, ő kell igaznak tartsa, hogy ezzel a mozdulattal életben marad, e nélkül minden másodpercben közelebb a pusztulás, a vég. Az ejtőernyőt meggyártották, készen van, meg is kapta, ott a hátán, egy mozdulat kell, és életben marad.

Jézus Krisztus meghalt a bűnökért, megfizette a bűn árát, Isten előtt mi az Ő érdeméért úgy jelenhetünk meg, mint akik büntelenek és tiszták vagyunk. Amikor megbánjuk és megvalljuk bűneinket, akkor hű

és igaz az Isten, hogy Krisztusért minket részesít a bocsánatban. Jézus Krisztus feltámadott a halálból, és soha többé nem hal meg, hanem az Atya jobbán van, örök dicsőségben. Győzelmét velünk szeretné megosztani, aki elfogadja az Ő megváltását, az a bűnbocsánat mellett megkapja tőle kegyelemből az örök életet, az örök dicsőséget is. Ez a változás már a jelenlegi földi életet is átalakítja, új reménység, új erő, új értékek lesznek életünkben. Mindezt Jézus Krisztus megszerezte nekünk. Mi azonban meg kell magunkat győzzük afelől, hogy érdemes „megnyomni a gombot és kibontani az ejtőernyőt”, úgy kell tekintsek önmagamra, azt kell igaznak tartsam a magam életéről, amit Isten az Igében mond, azaz meghaltam a bűnnek, új életet kaptam Krisztusban, ez már az enyém, megköszönöm Istennek. És e szerint élet, mint aki az örök élet várományosa, Krisztussal együtt örökös Isten Országában.

2011. április 19. – kedd

Máté evangéliuma 10,28: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik.

Jézus azt mondja itt, hogy ne féljünk az emberektől, mert ők a lelkünk üdvösségét el nem vehetik tőlünk, csak testileg tudnak bántani. Börtönviselt lekipásztörök mondják, hogy ez az ige milyen nagy erőt adott nekik az igazságtalan szenvedés elhordozására. Az igazság az, hogy mi gyakran tartunk azoktól, akik a testet akarják bántani. Félnünk az erőszaktól, félnünk a szenvedéstől, a bántalmazástól. És féltjük ezektől családtagjainkat, gyermekeinket. Azért is félnünk, mert napjainkban annyira megsokasodott a gonoszság, hogy nem kell semmilyen oka legyen annak, hogy valaki rátámadjon embertársára, bántalmazza az időseket vagy a gyermekeket. Noha bízunk abban, hogy Isten akarata nélkül semmi nem történhet velünk, mégis félnünk, mert azt kérdezzük néha, hogy vajon Isten akarata az, hogy megvédjen, vagy esetleg az, hogy a szenvedés által erősítsen, tanítson. Bizonyára helyes, ha úgy imádkozunk, hogy legyen meg Isten akarat, de előtte azt is elmondhatjuk Urunknak, hogy őrizzen meg minket a gonosztól.

Megváltónk ezt a biztatást akkor mondja tanítványainak, mikor elküldi őket, hogy hirdessék Isten Országát. Jézus tudja, hogy nem mindenütt fogadják őket örömmel, sőt, lesz olyan hely és lesz olyan idő, mikor azok, akik Isten szeretetéhez akarják vonzani azokat, akik nem ismerik ezt, életüket kockáztatják. Jézus nem általában mondja, hogy ne féltsük az életünket, hanem azokról szól, akik elhívást kapnak Tőle, hogy továbbadják az evangéliumot. Ebből viszont ma, legalábbis ahol mi élünk, nem szokott bántalmazás következni. Ebben mi sokkal érzékenyebbek vagyunk, néha kis szájbiggyesztés is el tud riasztani az evangélium hirdetésétől, hitünk vállalásától. Nekünk is szól tehát a bátorítás, nem kell félnünk az emberektől, mert üdvösségünk biztos kezekben van, és számunkra az a legfontosabb.

Ebben a mondatban azonban nem csak a bátorítás hangzik el, hogy ne féljenek a tanítványok, ne féljenek az evangéliumot vállaló emberek, hanem ott van az örömméret számunkra is: a lelket emberi szándék, akarat meg nem ölheti. A mi lelkünk, üdvösségünk jó kezekben van, ahonnan semmi és senki nem szakíthat el. Jó lenne többet gondolni lelkünk biztos üdvösségére, és kisebb hangsúlyt fektetni a földi élet nehézségeire. Segíts ebben, Istenünk.

2011. április 20. – szerda

Zsoltárok könyve 119,2: Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt,

Az ige mindig önvizsgálatra is indít. Kérdezem magamtól, megfogadom-e Isten intelmeit? Fejem lesütve válaszolom: nem mindig. Teljes szívvel keresem Őt? Válaszom az előző visszhangja. Miközben válaszolok, érzem, tudom, szép az őszinteség, de elégtelen a válasz. Nem csak néha kell Isten szavának

engedelmeskedjem. Nem csak félszívvvel szükséges Őt keresnem. Felfigyelek a mondat első felére is: azok boldogok, akik... Ha mindig és teljes szívvel figyelek és keresem az URat, megismerem az ige által ígért boldogságot. Annak örömét, annak jóleső érzését, annak áldását, hogy Isten szavának engedelmeskedem, szívvel-lélekkel keresem Istent és az Ő irányítását. Közeledve a kereszttel felé, egyre kevesebb szóra van szükség, és egyre inkább odaáldozott szívvel, életre. Mai igénket sem szükség hosszasan magyarázni, inkább magunkban elcsendesedve fontoljuk meg, hogyan kereshetjük az URat és az Ő akaratát teljes szívünkkel. Gondoljuk át, mennyi intelmet, parancsot ismerünk Isten igéjéből, melyek azok, amiket nem szívesen, vagy nem mindig fogadunk meg, döntsük el, hogy Isten lesz az első életünkben.

2011. április 21. – Nagycsütörtök

Máté evangéliuma 26,75: Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: „Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.

Péterről az evangéliumok alapján tudunk pár dolgot, s nem feltételezzük, hogy gyakran és könnyen könnyezne. De Nagypéntek éjszakája nem egy közönséges éjszaka, az utóbbi napok, sőt órák eseményei nem csak Péter vagy a tanítványok életére nézve, hanem a világon valaha élt minden ember életére nézve is döntő jelentőségűek. A tanítványok viszont nem csak hallanak ezekről az eseményekről, hanem ők maguk ott vannak, hallanak és látnak, részt vesznek aktívan, majd később csak messziről szemlélődve az eseményekben. Péter számára mindez a kakas megszólalásakor válik nagyon személyessé, és nagyon fájdalmassá. Abban a pillanatban rádöbben, hogy Jézus minden szava igaz, Jézus Isten Fia, a Megváltó, de ő, Péter a Megváltót megtagadó elveszett bűnös. Keservesen sírni, azzal a sírással, amivel itt Péter sír, csak az tud, aki egy pillanat alatt megérti, hogy helyrehozhatatlanul és véglegesen elrontotta az életét. Nincs mit magyarázni, nincs mentség, nincs a körülménynek most jelentősége, nincs többé semminek fontossága, egyetlen gondolat maradt, az, hogy mindennek vége. Nem számít, hogy mi lesz ezután, nem fontos, hogy él még ötven évet, vagy egy napot, nem lényeges, hogy meggazdagszik vagy szegény marad, semminek nincs többé erre az egy rettenetes tényre hatása, hogy most megértette, de későn, hogy Jézus minden, nélküle, Őt megtagadva, Tőle elválva ő maga semmi. Nem csak senki, hanem semmi. A percet visszafordítani nem lehet, mert ha lehetne, most már biztos, hogy nem suttogva, hanem fennhangon kiáltaná, hogy igen, tanítványa vagyok, Ő a Mesterem, Ő a Mindenem, vallom Őt, szeretem Őt, Vele meg is feszíthettek, és soha meg nem tagadom. De késő, már megtagadta. És most keservesen sír. Már nem bánja, hogy hallja-e valaki, nem érdekli, hogy mit gondolhatnak róla. Az evangéliumokból tudjuk, hogy mégsem vészelt el Péter, mert Jézus feltámadása után megkereste ezt a Pétert, és új megbízatást adott neki. Nem volt késő számára a kakas kukorékolása, mert utána kapott még kegyelmi időt. Péter sírását nem lehet senkitől kérni, sem kikényszeríteni. Azért viszont imádkozni lehet, hogy mennyei Atyánk adja meg a kakas szavát a kegyelmi időben sok felebarátunknak. Ismerjék fel a kegyelmi idő lejáta előtt, hogy mennyire bűnösök, mekkora szenvedést okoztak Jézusnak, és milyen nagy kegyelemmel hívja őket Urunk ma is. Akik már ismerjük és átértük Péterhez hasonlóan elrontott életünk miatt az igazi megkeseredést, adjunk hálát, hogy ennek ellenére elfogadott minket a mi Urunk.

2011. április 22. – Nagypéntek

Zakariás próféta könyve 14,9: Az ÚR lesz a király az egész földön. Azon a napon az ÚR lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név.

Pilátus nem igaz szándékkal igazat írt: Az, Aki a kereszten függ, Király. Az egyetlen Király. Az örökkévaló Király. Ezen a napon még nem ismeri fel Őt a világ, ez a római helytartó íratja keresztjére, inkább gúnyból, hogy király. Pár órával később egy másik római ember, egy százados vallja fennhangon, ő már annak alapján amit látott és hallott, hogy bizony király volt az, Aki meghalt a kereszten. Ő, Krisztus Király a kereszten, mert csak egy igazi király tudja végig küzdeni a csatát. Király, hiszen győzött. A kísértő ismeri fel elsőik között, hogy a kereszten Krisztus nagy győzelmet arat, ezért amikor még életben van, azt mondatja a maga embereivel, hogy szálljon le, ne küzdje végig a csatát. De Krisztus, igazi királyként teljes győzelmet szerez, utolsó szavával ezt a győzelmet kinyilvánítja, amikor azt mondja: elvégeztetett. Végso és teljes győzelmet szerzett, az övéinek többé nem kell a bűn büntetését elszedni, nem mennek a kárhozatra, hanem az örök életre. Ez a Király győzelmi ajándéka.

Zakariás próféta arról az időről jövendöl, amikor az egyetlen igaz és örök Királyt mindenki felismeri és mindenki hódol majd előtte. Erről az Újszövetségben is egyértelmű prófeciát olvashatunk, amikor arról szól az ige, hogy Jézus Nevére egyszer minden térd meghajol, a Biblia utolsó könyve pedig azt is hozzát teszi, hogy Ő a királyok Királya és az uraknak Ura. Ez az idő el fog jönni, akkor minden egyéb uralom megszűnik, csak a mi Urunk marad egyetlen és örök ÚR.

Ma még nem így van. Jézus már ma is egy igaz és örök Király és ÚR, de sajnos ezt még kevesen ismerik fel a mai világban. Sokan nevezik magukat királyoknak, egyesek országokat vezetnek, mások népcsoportokat, de királynak hívhatja magát néha egy művész, sportoló, sőt, kiskirályként igyekszik uralkodni a gyermek a gyerekszobában és a felnőttek közül sokan a családban vagy munkahelyen. Ezek mind múlandók. Akár jó, akár rossz, jogos vagy sem, minden földi uraság eltűnik. A golgotai Király azonban örökké megmarad. Az a mi nagy kiváltságunk, hogy már ma tudjuk ezeket, ismerjük és Urunknak tartjuk az örök Királyt. Neki engedelmeskedünk most is, önként és örömmel, mert az Ő akarata mindig jó és hasznos magunknak is, másoknak is. És reménykedve várjuk az időt, amikor Ő lesz minden mindenekben. Ma is Őt látjuk, a mi Királyunkat, a kereszten. Értünk és helyettünk van ott, kimondhatatlan szenvedésekkel harcolja ki nekünk is az Ő királyságában való részesedést. Valljuk ma az ének szavaival: *Az ő nevét imádom Most mindenek felett; Jézus az én királyom, Imámra felelet.*

2011. április 23. – Nagyszombat

Máté evangéliuma 6,25: Ne aggódjatok életetekért.

Biztosan ismerjük a folytatást is, ne aggódjatok az életetekért, hogy mit egyetek, mit igyatok, vagy mibe ruházkodjatok. Több az élet, mint az eledel, vagy mint a ruha. Legtöbbet mégis ezekért fáradunk. Kell is fáradozunk ezekért, szükséges munkálkodni a mindennapiért, azt sem feledve, hogy minden elsősorban Isten ajándéka, gondviselő szeretete nélkül minden fáradozásunk hiábavalónak bizonyulna. Munkálkodni kell, aggódni nem kell. Még az életünkért sem. A mindennapiért sem. Aggódásunk nem visz előre, csak hátráltat. De úgy vagyunk vele, mint a gyermekjátékkal, minél jobban kérjük a gyermekeket, hogy ne gondoljanak a sárga elefántra, annál inkább arra fognak gondolni. Ha csak arra törekszünk, hogy ne aggódjunk, mindjárt sorolni kezdjük, hogy miért nem kell aggódni, s nem sikerül aggodalom nélkül élni. A Hegyi beszédben Jézus azt is elmondja, hogy keressük Isten Országát és igazságát, a földi szükségeket ráadásul fogjuk megkapni.

Péter aggódott az életéért és megtagadta Mesterét. János ott volt a kereszt alatt, és akkor is, amikor levették Jézus testét a keresztről, és csak Ő hallhatta Jézus nagyon személyes szavait, melyeket Máriának és neki mondott. A gazdag ifjú aggódott vagyona elvesztéséért, így az életet veszítette el, Zákeus nem számolta a pénzét, hanem felét a szegényeknek, a többi a becsapottaknak osztogatta bőséggel. Aki csak a jó tanítót látja Jézusban, aggódhat, mert Nagypéntek este Jézust a sírba helyezték.

Aki viszont ismeri Őt, mint Feltámadottat, az tudja, hogy nem az étel és ital a fontosabb, nem a földi élet az első és egyetlen célja létezésünknek, ezért Isten Országát keresi, s naponta tapasztalja a csodát, Isten gondoskodik a mindennapiról is. Valahányszor megkísért az aggodalmaskodás, keresnünk kell Isten akaratát, jusson eszünkbe mekkora áldozatot hozott Fia által a mi életünkért, üdvösségünkért. Biztosan nem fog elhagyni mindennapi küzdelmeinkben sem. Nekünk mondja Jézus: bízzatok, én legyőztem a világot.

2011. április 24. – Húsvétvasárnap

Pál második levele a korintusiakhoz 4,14: Tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt.

Feltámadott az ÚR! Mi is feltámadunk. Amikor télen ki kell menjek a házból több, mint 5 percre, jól felöltözöm, ne fázzak. Ha viszont elfelejtettem valamit, és csak pár másodpercre lépek ki, még ha hideg van is, nem sokat öltözködöm, hiszen csak pillanatig vagyok kinn, s máris visszatérek a melegbe. A matematikában a végtelenhez nem lehet viszonyítani, mert bármilyen nagy vagy kis számot viszonyítunk a végtelenhez, az mindig nullához közeli lesz. Így gondolkodik Péter apostol is, amikor a földi életet pillanatnyi könnyű szenvedésnek nevezi, még akkor is, ha az hosszúnak és nehéznek tűnik, míg itt vagyunk. Az örökkévalóság szempontjából a földi élet csak pillanat, akkor pedig nem erre a pillanatra kell minden erővel összpontosítsak, hanem arra kell inkább figyeljek, ami a pillanat után lesz. Mert kétségünk nincs felőle, hogy feltámadunk. Az a Krisztus ígérte ezt meg, aki győzött a halálon. Feltámadása után előrement az Atyához, és azt ígérte, hogy ott helyet készít nekünk is. Ő mindig megtartja ígérteit. Ennek alapján biztos a feltámadásunk és az örök élet Krisztussal együtt.

Nagypénteken elszenvedte bűneink büntetését, így nincs már több semmi, ami alkalmatlanná tenne az Isten Országára. Ilyen bizonyossággal írja Pál is a korintusiaknak, hogy tudjuk azt, hogy Isten feltámasztotta az ÚR Jézust, erre van több, mint ötszáz tanú, de azt is tudjuk, hogy minket is feltámaszt, erre szilárd alapunk az Ő ígérete. Ha ezt tudom, akkor van célja életemnek, van reménységem, van, hova készüljek. Ezzel a reménységgel már az itteni pillanat is másként telik, mert az örökkévalóság szempontjából pillanat ugyan, de földi idővel és földi küzdelmekkel mérve mégis naponkénti harcokat jelent, melyekben kitartással és hűséggel harcolok, a feltámadás tudatában.

Sokat és sokan beszélnek ma arról, hogy a húsvét ünnepe, hasonlóan a karácsonyhoz, sokak számára Krisztus nélkül eltöltött ünnep. Szükséges erről tovább beszélni, szükségünk van arra, hogy minden embert rádöbentsünk, a húsvét hiábavaló Krisztus nélkül. A mi Urunk feltámadásának napja ez, a hála és dicsőítés alkalma, nem magunkat, nem szereteteinket ünnepejük, ne a szabad idő, a szórakozás, az evés-ivás ünnepe legyen, hanem a Feltámadotté. Sokan és sokat kell még erről beszéljünk, hogy sokakhoz eljusson a lényeg, Jézussal van húsvét. Azt is hozzá kell azonban tenni, és itt már sok templomba is ünneplő testvérünknek, mindnyájunknak szól az üzenet, hogy Krisztus feltámadásának következménye van személyes életünkre nézve. Nem csak azért adunk hálát, hogy Isten feltámasztotta Jézust, hanem azért is, hogy minket is feltámaszt, hogy Jézus Krisztus győzelme a miénk is. Az örök élet bizonyosságának minden örömeivel, illetve annak minden következményével együtt adunk hálát Istennek. Örömmünnp a húsvét, hiszen tudjuk, Krisztus feltámadott, Ő él. Örömmünnp a húsvét, hiszen azt is tudjuk, mi is feltámadunk, örök életet adott nekünk az Isten, az Ő Fiában. Dicsérjük az URat. Húsvét van. Feltámadott az ÚR. Mi is feltámadunk.

2011. április 25. – Húsvéthétfeje

Zsoltárok könyve 38,5: Mert bűneim összecsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezednek rám.

Húsvét másodnapja az öröm és a hála alkalma, köszönet Isten ajándékáért, Krisztus feltámadásáért, saját feltámadásunk bizonyosságáért. Mai igénk bűnről, teherről beszél, nem ünneprontás ez? Húsvét ünnepén nem szeret az ember mást tenni, mint kikapcsolódnival, lazítani, egymást köszönteni, jól érezni magát. Örvezdeni akarunk, de örömrnk nem tartós, mert felszínes és sokszor erőltetett, alaptalan. Húsvét hajnalán azok életében olvasunk igazi örömről, akik Nagypénteken igazán bánkódtak. Az a Péter tudott örvezdeni, aki keservesen sírt előtte. Az asszonyok is a sírástól jutottak az örömrhez.

Azért támadt fel Krisztus húsvét hajnalán, mert Őt megfeszítették és meghalt. És azért kellett Isten Fiának meghalni, mert a Dávidéhoz hasonló helyzetekre nem volt más megoldás. Amikor bűneink utolérnek minket, amikor sajognak a vétkek, az álnokságok, a mulasztások és a gonoszságok, akkor nincs emberi megoldás ezekre. Emberi kísérletek vannak, ne törődj, felejtse el magatartástól kezdve a legtitokzatosabb szertartásokig, vagy éppenséggel lelkigondozói kezeléssig. De valódi megoldás nincs. Még a véres áldozatok, amiket az ószövetségi nép gyakorolt, ezek sem hoztak végleges megnyugvást a bűnösnek. Újra és újra be kellett ezeket mutatni.

Húsvét és Nagypéntek egy esemény két része, az üdvösség a bűnbocsánat elnyeréséért lehetséges. Húsvét azért örömrünnep, mert mennyei Atyánk feltámasztotta Jézust, Ő nem maradt a halálban. De azért is örömrünnep, mert a nagypénteki szenvedését Jézusnak az Atya elfogadta és megpecsételte a feltámasztás által. Dávid harmincnegyedik zsoltárban felsajduló nyomorúságára nagypéntek és húsvét a felelet. Húsvéti örömrünnep így már nem csak hangulatos pillanat, hanem a bűneikre való megoldás fölötti boldog örvezdenés. Bűneim összecsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezettek rám is, nem csak Dávidra, de erre Istentől kaptam egy megoldást: Krisztus meghalt és feltámadott. Legyen örömrünnepi húsvétünk.

2011. április 26. – kedd

Jeremiás próféta könyve 31,25: Felüdítem a fáradt lelket, és megelégiték minden elcsüggedt lelket.

URam, jó ígéreted olvasni, jó ebben a tudatban élni, hogy amikor megfáradunk, elcsüggedünk, Te mellettünk leszel, megerősítesz minket. Szükséges, hogy ezt az ígét továbbadjuk egymásnak, ezzel tanítsuk, bátorítsuk egymást, kutassuk mélységét és csodáját szavadnak. Örömrrel halljuk azok bizonyágtételét, akik megtapasztalták nagyon nehéz helyzetekben a Te segítséged. De vannak helyzetek, amikor szeretnénk ezt az ígétet mi magunk is igénybe venni. Amikor úgy érezzük, hogy semmi más nem segíthet rajtunk. Amikor élő tapasztalattá kell lennie ígétednek. Hadd érezzük azt, hogy milyen a fáradságban megtapasztalni az isteni felüdítést. Csüggedt lelkünket erősítse a Te Lelked munkája.

Egyre többen és egyre gyakrabban fáradunk meg. Nem csak a földi hajszában, hanem a hitben való hűségben is úgy érezzük, hogy elfáradunk, elerőtlenedünk. Ne hagyj végképp elcsüggedni, Istenünk. Sokszor bátorítottunk másokat, hirdettük nekik a Te ígétet, abban a biztos meggyőződésben, hogy Te valóban mellettük leszel. Amikor mi szorulunk erre, légy közel hozzánk. Szeretnénk a zsoltárírókhoz hasonlóan mi is dicsőíteni szent Neved, hirdetve segítséged, kegyelmed, minket felemelő hatalmad. Hisszük, ígétet szerint leszel mellettünk, üdítet fel lelkünket, megelégitet minden csüggedt életét. Jövel, URam Jézus.

2011. április 27. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 54,7: Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtetek.

Azt mondják a szakértők, hogy a madarak közül több is úgy tanítja fiókáját repülni, hogy párszor megmutatja a kicsinek a szárnymozgásokat, majd kitaszítja a fészekből. De nem hagyja magára, hogy lezuhanjon, hanem gyorsan a kicsi alá repül, s ha szükséges, hátán viszi vissza, hogy újabb gyakorlattal próbálkozzanak. Van olyan fióka is, amelyik nagyon akaratos, még akkor is próbálkozik, mikor nincs ott az anyamadár. Vagy ott van, de engedi mégis lesuppanni a kicsit, ha nem lesz belőle nagy baj, hogy lássa, mire vezet az akaratosság.

Néha mi is lezuhanunk, megütjük magunkat. Sajog bele a lelkünk. Kérdezzük, hogy Isten miért engedte. Hamar rádöbbenünk, hogy Ő nem is akarta, csak mi voltunk önfeljűek. Isten pedig engedte, lássuk, mi lesz saját akaratumk gyümölcse. Van olyan zuhanás, amikor nem kicsit, hanem nagyon fáj. Vannak igazi tragédiák, emberéleteket követelő, rettenetes szenvedést és fájdalmat eredményező szörnyűségek, melyekre senki nem tud választ adni, hogy miért történt. Becsületes válasz az, hogy nem tudom, miért engedte Isten, miért fordult el, ha csak egy pillanatra is. De ha azt tudjuk, hogy igen, csak egy pillanatra, akkor mégis a vigasztalás elkezdődhet az életünkben. Jézus példája, melyet a napokban hallottunk, erősíthet. Isten elfordult egy pillanatra saját fiától, magára hagyta a kereszten, hiszen nem vállalhatott közösséget azzal az átokkal, melynek terhe a kereszten volt. De örökkévaló dicsőség következett utána Krisztusnak.

Nagy kérdésünk, hogy mennyi a pillanat. Mert ha biztos ismeretünk lenne felőle, hogy meddig tart egy szenvedés, egy kedvezőtlen helyzet, könnyebb lenne, gondoljuk, kivárni a végét. Ez a pillanat viszont nem emberi időmérő eszközzel méretik, hanem Istenével. Az Ő pillanata Mózes idején több, mint négy évszázados volt, a későbbi korban már „csak” hetven esztendő. A mi feladatunk nem a pillanatok számolása, megfejtése, hanem az Isten ígéretében való bizalom. Hinnünk szükséges, hogy a mi Istenünk tudja, mi a legjobb számunkra, és Ő nagy irgalommal fog cselekedni, mégpedig idejében. Összegyűjti népét, összegyűjti az övéit, irgalommal cselekszik gyermekeivel. Adj, URam bölcsességet és hitet, hogy teljes meggyőződéssel és alázattal bízzam Rád életem, a nehéz pillanatokban pedig várjam az alkalmas időt, amikor cselekszel.

2011. április 28. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 14,8: Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.

Első gondolatom az, hogy igen, ez a valódi keresztyénség. Rögtön gondolat-lavina következik. Ki tud ma így élni? A szerzetesek talán nem élnek más célért, mint Istennek, de nekik nincs családjuk, és nem is foglalkoznak sokat a közösség mindennapjaival. Márpedig Jézus törődött az emberek földi szükségeivel, földi életével, s nem is lehetünk mind szerzetesek. Akkor ez megint egy szép bibliai szókapcsolat, nagyszerű prédikációkhoz szolgáló csodálatos ige, de a mindennapokban aligha valósítjuk meg? S miért van az előző mondatban a „megint”, egyáltalán van olyan ige, mely csak szép, de nem hasznos? Nincs. Akkor a megint-et oda kell tenni, hogy megint felületesen gondolkodom egy ígéről, megint magamból, az emberből indulok ki, megint az emberi lehetőség szintjén akarom megérteni és cselekedni Isten ígését, erre lehet mondani, hogy megint, mert ez a próbálkozás megint csak hiábavalónak bizonyul.

Jézus Krisztus úgy jelentette ki az Istent, mint Atyát, ennek alapján lehet sokszor megérteni az ígét. Ismerek olyan szülőket, akik a mindennapi kenyérért is komolyan kell küzdenek, és miután gyermekeik vannak, lemondtak arról, hogy önmaguknak tervezzenek. Nem járnak szabadságon kirándulni, hanem akkor is vállalnak kisebb munkákat, lassan már nincsenek terveik önmagukra nézve, minden gondolatuk gyermekeik körül forog. Meg is fogalmazták, hogy „mi gyermekeinkért élünk”. Ezt azonban nem ismétlik naponta, nem csinálnak belőle nagy ügyet, eszükbe sem jut maga a gondolat

néha hetekig, de amikor fizetést kapnak, első kérdés az, hogy mi kell a kicsiknek, majd ha valami kevés marad, akkor derül csak ki, hogy milyen rég esedékes egy lábbeli, vagy bármi önmaguknak. Ha vasárnap szép az idő, senkinek nem jut eszébe, hogy a gyerekeket kire lehetne hagyni, kicsit bulizzunk a haverokkal, hanem az első gondolatuk, hogy akkor ebben a szép időben minek örvendenének legjobban a gyermekek. A gyermekiket szeretik, öröm velük lenni, nem teher értük dolgozni, fáradni, hanem szinte jutalom.

Pál apostol ezt a mondatot nem felszólításként fogalmazza meg, hogy törekedjete Istennek élni, hanem kijelentő mondatként megállapítja: mi, Isten gyermekei vagyunk, ránk az jellemző, hogy Istennek élünk, életünkben és halálunkban Hozzá tartozunk. Ez nekünk jutalom, meg nem érdemelt, Krisztus áldozatáért kegyelemből kapott kiváltság. Mennyei Atyám, köszönöm, hogy Tied vagyok. Most, és majd egykor is.

2011. április 29. – péntek

Zsoltárok könyve 104,24: Milyen nagy alkotásaidnak száma, URam! Valamennyit bölcsen alkottad, tele van a föld teremtményeiddel.

Egyesek hisznek a teremtésben. Mások tagadják a Teremtő létezését, a világ keletkezésére a manapság legismertebb elmélet az evolúció, mely szerint intelligens tervező nélkül, véletlenszerűen lett olyanná világunk amilyen. Mindkét táborban vannak sokan, akik szeretnék meggyőzni a másik elmélet vallóit. Érvelnek saját igazukat bizonyítva, mások az ellenfél elméletét cáfolják, néha nem udvarias módszerekkel is igyekeznek felülkerekedni. Párbeszédet lehet, sőt kell folytatni mindenkivel, aki erre hajlandó, ezekben alkalmunk lehet arra, hogy bizonyosságot tegyünk Istenünkről, és kérjük az ÚR Lelkét, hogy az ígét tegye áldottá a szívekben. Megvan azonban a veszélye annak, hogy a környezetünket vagy nem vesszük észre, vagy csak úgynevezett „szakértőként” szemléljük. Vagy nemtörődöm módon járunk naponta a minket körülvevő csodák között, vagy azokat elemezni akarjuk, bizonyításra vagy cáfolatok megfogalmazására karjuk használni.

Szép lehet a napja annak, aki úgy él, úgy jár a megszokott és néha csak közönségesnek nevezett környezetében, hogy felfedezi mindenütt Isten keze nyomát. Aki észreveszi az ilyenkor tavasszal kifejezhetetlen szépséggel rügyező fákat, bimbózó virágokat, és halkán, vagy csak gondolatban elsuttozza, hogy „köszönöm URam, nagy és csodálatos vagy” annak napja örömtelibb lesz. Aki rá tud mosolyogni a napos csibére, amelyik csipogva keresi a kotló oltalmát, az megérti, milyen nagyszerű Isten teremtményeinek sokasága és gazdagsága. Ha este felnézünk a csillagos égre, s párszáz fényes pontocska elgondolkoztat azon, hogy állítólag milliószor millió ennyi van, s nem tudjuk elképzelni még a legközelebbihez való távolság nagyságát sem, az ki kell mondja, hogy hatalmas Isten a mi Urunk. S ha mindezekre sokszor meg sem állva, de mégis jut egy pillantásunk és egy köszönetünk, bátorodom kijelenteni, mássá lesz a napunk. Zsoltáros hangulatunk lesz, hiszen a zsoltár szerzője is az URat magasztalja teremtményeinek sokaságáért, és azért a bölcsességért, mellyel ezeket alkotta. Köszönöm Istenem a rügyező fákat, a pompás virágokat, a kiscsibéket és az éneklő madarakat, köszönöm a minket körülvevő sokszínű életet, természetet, köszönöm a nap melegét és a csillagok csodáját, és köszönöm, hogy a mai zsoltárvers által ismét felhívtad figyelmem, hogy vegyem észre mindezeket. Nagy vagy Te Isten, nagy a Te hatalmad, Mindent mi szépen, s bölcsen alkotál.

2011. április 30. – szombat

János evangéliuma 11,25: Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él.

Jézus többi kijelentéséből és a Biblia több helyen megfogalmazott tanításából értjük meg ezt az ígét. Ha csak önmagában próbálnánk megmagyarázni, nehéz lenne. Aki meghal, az hogyan élhet? Lelki-szellemi gondolkodásunk csak azután lesz, miután Isten gyermekeivé lettünk, előtte viszont földi gondolkodással földi dimenziókban próbáljuk megfejteni az Írásokat, és ez sokszor lehetetlen. Mert földi gondolkodású ember csak annyit tud, hogy ő megszületett, és egyszer meg fog halni, az addig eltöltendő időben pedig úgy tudja, hogy ő él. Anyakönyvvezetőnél, vagy rendőrségi dokumentumokban így is van ez. Aki megszületett, haláláig él. Amikor meghal, többé nem él. Szinte bosszantó, mennyire egyszerű és egyértelmű, de ebbe nem illik bele Jézus szava. Hogy élhet, aki meghal. Ezek szerint Jézus kell ismerjen valamilyen titkot, amit mi még nem. Vagy az élet és a halál kifejezéseket más értelemben használja, mint mi? Igen, erről van szó, itt van a mondat elején, csak nem figyeltünk nagyon a ű mondat első felére, mert azt még nehezebb érteni, amit a bevezetőben mond Jézus. Azt hirdeti, hogy Ő maga a feltámadás. Nem csak ereje van feltámasztani valakit, ami önmagában is elképzelhetetlen csoda számunkra, hanem azt mondja, hogy Ő maga a feltámadás. És Ő az élet is. Nem csak segít élni, tanít élni, példát ad arra, hogy hogyan éljünk, hanem azt mondja, hogy Ő az élet. Pál apostol jut eszünkbe, aki azt mondja, hogy ő, Pál már nem is él, noha továbbra is a földön van, hanem Krisztus él benne. A halál, azaz a földi elmúlás már nem tud semmivel hatni erre az életre.

Ennek az ígének most egyetlen, de nagyon fontos kérdése van felém. Hiszek-e Jézusban? Nem mondom gyorsan és felületesen hogy hiszek, nem vagyok én hitetlen, hanem átgondolom: Jézus él bennem? Hiszem, hogy több az élet, mint a létezés, az élet maga Jézus? Hiszem-e, ha nem is tudom egészen megérteni, hogy Jézus a feltámadás? Tudom-e, hogy a földi halálnak nincs rám hatása, azon túl, hogy a földi testem megromol? Hiszek Uram, köszörelj...